

PODMANICZKY FRIGYES.

Az élet szép volt s elég.
Halál, vigan nyujt feléd
— Hogy órája érkezett —
Tiszta, hü, nemes kezét.

Rá nézve a »nagy talány«
Nem is izgató talán.
Lelke szférákba merült,
Jóru! jobbra szenderült.

Oh te dicsó, boldog agg!
Immár bölcs tudója vagy,
Miért vivunk bőszt vitát:
Hogy' szeressük a hazát?

Az utolsó magyar úr
Főle szemfedél borúl.
Rejti nyájas őszi est:
— Vale, drága Budapest!